

Sygn. akt IV U 454/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2018 r. w S.

odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 maja 2018 r. Nr (...)

w sprawie Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do odsetek

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje Z. K. prawo do ustawowych odsetek za opóźnienie przyznania prawa do emerytury pomostowej od 11 marca 2017 roku do 24 kwietnia 2018 roku.

Sygn. akt IV U 454/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 maja 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy Z. K. przyznania prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury pomostowej, albowiem Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 1 lutego 2018r. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności w sprawie przyznania emerytury pomostowej, a tym samym nie orzekł o wypłacie odsetek. Pozwany ZUS powołał się na art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383). Jako datę ostatniej okoliczności wskazał termin 13 kwietnia 2018r., tj. wpływ świadectwa pracy za okres zatrudnienia od 1 stycznia 2017r. do 28 lutego 2017r.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony Z. K., który wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie emerytury pomostowej od następnego terminu po dniu płatności, do dnia poprzedzającego dzień wypłaty zaległej emerytury pomostowej. Odwołujący się powołał art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 118 ust 1 i 1a ustawy emerytalnej twierdząc, że pozwany organ rentowy naruszył wymienione przepisy. Ponadto, skarżący polemizował ze stanowiskiem organu rentowego, który twierdził, że skoro Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 1 lutego 2018r. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności w sprawie przyznania prawa do emerytury

pomostowej, to w związku z tym brak jest podstaw do wypłaty odsetek za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W uzasadnieniu odwołania skarżący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001r. sygn. akt II UKN 402/00, a także inne orzeczenia. Odwołujący się podnosił, że w postępowaniach przed obiema instancjami nie były przeprowadzane żadne dowody, które pozwalałyby na dokonanie prawidłowych ustaleń niezbędnych do przyznania emerytury pomostowej. Skarżący zarzucił organowi rentowemu, iż decyzja odmawiająca prawa do emerytury pomostowej była wynikiem nieprawidłowej wykładni prawa przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany ZUS wnosił o jego oddalenie. Argumentował, iż zachowane zostały reguły określone w art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 1 lutego 2018r. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności w sprawie przyznania emerytury pomostowej. W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik ZUS powtórzył argument zawarty w zaskarżonej decyzji, że datą wyjaśnienia okoliczności dotyczącej przyznania prawa do emerytury pomostowej powinien być przyjęty termin 13 kwietnia 2018r., albowiem w tej dacie wpłynęło świadectwo pracy ubezpieczonego stwierdzające, że był on zatrudniony, jako pracownik w okresie od 1 stycznia 2017r. do 28 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony Z. K. złożył w dniu 21 grudnia 2016r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. Pozwany ZUS decyzją z dnia 10 lutego 2017r. odmówił Z. K. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ nie spełnił przesłanek z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 poz. 965). Jako przyczynę odmowy przyznania prawa do świadczenia wskazał brak 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach oraz nieudowodnienia rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji z dnia 10 lutego 2017r. W odwołaniu tym zarzucił, że pozwany organ rentowy błędnie nie zaliczył do okresu pracy w szczególnych warunkach, okresu odbywania służby wojskowej od 25 października 1976r. do 29 października 1978r. Zaliczenie tego okresu do tej kategorii zatrudnienia skutkowałoby osiągnięciem przez ubezpieczonego wymaganego progu 15-letniego okresu zatrudniania w warunkach szczególnych. Do odwołania ubezpieczony załączył świadectwo pracy stwierdzające, że z dniem 31 grudnia 2016r. zakończył zatrudnienia, jako pracownik w firmie (...) Sp. z o.o. w S.. Organ rentowy wydał kolejną decyzję odnoszącą się do wniosku z dnia 21 grudnia 2016r. i ponownie odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, jako przyczynę odmowy wskazał nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. ZUS przyjął, że wnioskodawca spełnił warunek rozwiązania stosunku pracy (decyzja z dnia 14 marca 2017r. k. 72 a.e., odpowiedź na odwołanie k. 76 a.e.). Wskutek złożonego odwołania od decyzji z dnia 14 marca 2017r. Sąd Okręgowy w Siedlcach rozpoznał łącznie odwołanie od obydwu decyzji. Sąd Okręgowy, oparł się na tych samych dowodach, które zawarte były w aktach emerytalnych i wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017r. zmienił obydwie zaskarżone decyzje przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od dnia 15 grudnia 2016r., tj. od daty ukończenia 60 roku życia. Sąd ocenił, że okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej w latach 1976-1978 podlegał zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. (Dz. U. z 2017r. poz. 1430). Szczegółowa ocena prawna zawarta była w uzasadnieniu wyroku (k. 29-32 akt sprawy IV U 223/17). Pozwany organ rentowy zaskarżył powyższe orzeczenie w drodze apelacji. W tym śródtku odwoławczym kwestionował jedynie ocenę prawną zaliczenia ubezpieczonemu okresu zasadniczej służby wojskowej do pracy w warunkach szczególnych na potrzeby ustalenia prawa do emerytury pomostowej. ZUS nie podnosił natomiast okoliczności, że od dnia 1 stycznia 2017r. ubezpieczony podjął nowe zatrudnienie u innego pracodawcy na okres 2 miesięcy. Rozpoznający apelację organu rentowego Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 1 lutego 2018r. zmienił zaskarżony wyrok częściowo, tj. w zakresie pkt I w ten sposób, że ustalił datę przyznania prawa do emerytury pomostowej ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 2017r. (k. 101 a.s.). Sąd ten podzielił w całości rozważania prawne Sądu I instancji dotyczące zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, jako pracy w szczególnych warunkach, co w efekcie spowodowało spełnienie warunku przez wnioskodawcę 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny skorygował jedynie rozstrzygnięcie Sądu I instancji, co do daty przyznania uprawnień emerytury pomostowej, w związku z tym, że Z. K. pozostawał w zatrudnieniu do 31 grudnia 2016r. Pozwany organ rentowy realizując wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 1 lutego 2018r. wydał decyzję o przyznaniu prawa do emerytury pomostowej wnioskodawcy od dnia 1 stycznia

2017r. (k. 136-137 a.e.). Po wydaniu tej decyzji pozwany ZUS uzyskał kolejne dokumenty wskazujące, że ubezpieczony był zatrudniony od 1 stycznia 2017r. do 28 lutego 2018r. w spółce (...) w P. (k. 138-148 a.e.). Ubezpieczony Z. K. uzyskał od organu rentowego wyrównanie emerytury za okres od 1 stycznia 2017r. i wypłata nastąpiła w dniu 25 kwietnia 2018r. (k. 13 a.s.). Po uzyskaniu kwoty z tytułu wyrównania emerytury ubezpieczony złożył w dniu 30 kwietnia 2018r. wniosek do ZUS o wypłacenie odsetek w związku z opóźnieniem w przyznaniu emerytury pomostowej (k. 150 a.e.). Organ rentowy w dniu 14 maja 2018r. udzielił wnioskodawcy odpowiedzi na jego wniosek (k. 151 a.e.). Pismo to ma cechy decyzji administracyjnej. Odmówiono ubezpieczonemu prawa do odsetek powołując się na argumentację przytoczoną na wstępie.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy o FUS organ rentowy wydaje decyzje w sprawie ustalenia prawa do świadczenia ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120 tejże ustawy. Następny przepis, tj. art. 118 ust. 1a stanowi, że „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”. Bezsporne jest, iż w sprawie o przyznanie prawa do emerytury pomostowej Sądy obydwu instancji nie stwierdziły odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Nieoznaczana to jednak, iż w odrębnym postępowaniu nie można ustalać odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W sprawie o sygn. IV U 223/17 zasadniczym przedmiotem sporu była ocena pod względem prawnym, okresu służby wojskowej wnioskodawcy odbywanej przez niego w latach 1976-1978. Służbę wojskową wnioskodawca odbywał w trakcie zatrudnienia pracowniczego, kiedy to pracował w warunkach szczególnych. Nie było przeszkód, aby organ rentowy na podstawie dokumentów które posiadał, prawidłowo ocenił charakter tej służby wojskowej na potrzeby stażu pracy w warunkach szczególnych. Dokonanie prawidłowej oceny charakteru odbywania zasadniczej służby wojskowej winno skutkować przyznaniem wnioskodawcy uprawnień do tego świadczenia. Sąd Apelacyjny prawomocnie rozstrzygnął w wyroku z dnia 1 lutego 2018r., że prawo do emerytury pomostowej ubezpieczony nabył od dnia 1 stycznia 2017r. Rozstrzygnięcie to, jest wiążące dla Sądu Okręgowego rozpoznającego roszczenie wnioskodawcy o prawo do odsetek. Okoliczność, iż ubezpieczony podjął nowe zatrudnienie od 1 stycznia 2017r. do 28 lutego 2017r. nie ma wpływu na jego uprawnienia w zakresie odsetek za zwłokę. Dlatego też, Sąd Okręgowy ustalił w świetle art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pozwany ZUS pozostawał w zwłoce w wypłacie świadczenia, które powinien uzyskać ubezpieczony, gdyby decyzja z 10 lutego 2017r. była prawidłowa. Zwłoka zdaniem Sądu Okręgowego, nastąpiła po upływie 30 dni od daty wydania decyzji z dnia 10 lutego 2017r., tj. od 11 marca 2017r. do dnia poprzedzającego wypłatę wyrównania emerytury, tj. do 24 kwietnia 2017r.

Z tych względów Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i orzekł, jak w sentencji.